

18. Apr. 1842

FACTS

Date:

18. Apr. 1842

Page number:

Dagbog A, side 15

TRANSCRIPTION

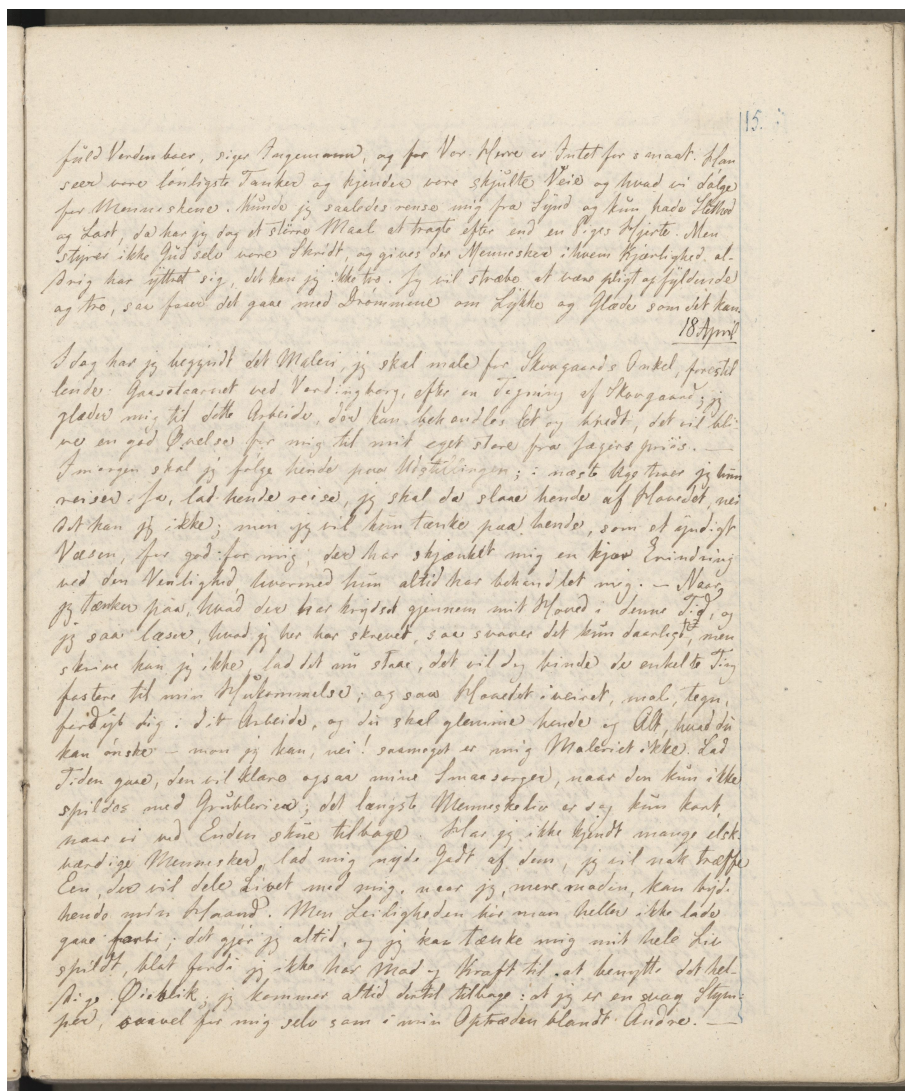
18 April.

Idag har jeg begyndt det Maleri, jeg skal male for Skovgaards Onkel, forestillende Gaasetaarnet ved Vordingborg,¹ efter en Tegning af Skovgaard; jeg glæder mig til dette Arbeide, der kan behandles let og bredt, det vil blive en god Øvelse for mig til mit eget store fra Jægerspriis.² – Imorgen skal jeg følge hende³ paa Udstillingen; i næste Uge troer jeg hun reiser. Ja, lad hende reise, jeg skal da slaae hende af Hovedet, nei det kan jeg ikke; men jeg vil kun tænke paa hende, som et yndigt Væsen, for god for mig, der har skjænket mig en kjær Erindring ved den Venlighed, hvormed hun altid har behandlet mig. – Naar jeg tænker paa, hvad der har krydset gennem mit Hoved i denne Tid, og jeg saa læser, hvad jeg her har skrevet, saa svarer det kun daarligt, men skrive kan jeg ikke, lad det nu staae, det vil dog binde de enkelte Ting fastere til min Hukommelse; og saa Hovedet iveiret, mal, tegn, fordyb dig i dit Arbeide, og du skal glemme hende og Alt, hvad du kan ønske – mon jeg kan, nei! saameget er mig Maleriet ikke. Lad Tiden gaae, den vil klare ogsaa mine Smaasorger, naar den kun ikke spildes med Grublerier; det længste Menneskeliv er dog kun kort, naar vi ved Enden skue tilbage. Har jeg ikke kjendt mange elskværdige Mennesker, lad mig nyde Godt af dem, jeg vil nok træffe Een, der vil dele Livet med mig, naar jeg, mere moden, kan byde hende min Haand. Men Lejligheden bør man heller ikke lade gaae forbi; det gjør jeg altid, og jeg kan tænke mig mit hele Liv spildt, blot fordi jeg ikke har Mod og Kraft til at benytte det heldige Øieblik; jeg kommer altid dertil tilbage: at jeg er en svag Stympet, saavel for mig selv som i min Optræden blandt Andre. –

¹ Vekselmægler H.C. Aggersborg (1812-1895) havde forud for sit bryllup bestilt en serie på tre store billeder til en stue i Holmens Kanal 4. Det ene var Lundbyes maleri af Gåsetårnet, der nu tilhører Statens Museum for Kunst (KMS6731; Karl Madsen: Johan Thomas Lundbye 1818-1848, København 1949, nr. 114). Skovgaard malede de andre to forestillende Højerup Kirke på Stevns og en udsigt fra Frederiksborg Slot, nu henh. Statens Museum for Kunst (KMS6650) og Ordrupgaard (73 WH).

² En dansk kyst, KMS412 (Karl Madsen: Johan Thomas Lundbye 1818-1848, København 1949, nr. 134).

³ Louise Neergaard (1816-1895).

fuld Verden bær, siger Pagenmann, og for Vor Herre er det et for en smaat. Han
seer eno den bedste Taal og kjender sine skikkelser. Herd og hvad en dølge
for Menneskene. Hende jeg saaledes rensa mig fra Synd og him hede Sted
og Laet, id han jeg dog et stens Maal, at tragle efter end en Pige Hjerte. Men
Styres ikke Gud selv vore Skindt, og gives den Mennesker i huen Kjærlighed. al
Pig, har lyttet sig, det kan jeg ikke. Jeg vil strake, at vore pligt og lygter
og tro, saa færd det gaa med Drommen om Lykke og Glæde som det kan
18. April

Idag har jeg begyndt det Mæle, jeg skal male for Kongens Indel, prestet
lender. Gaaet over ved Vind. og borg, efter en begynde af Kongens, jeg
glæder mig, til dette Hjerte, der kan beth andes et og andet, det vil bli
me en god Gælder for mig til mit eget store fra færdens pris. —
Imorgen skal jeg følge hende paa Mødetagen, i næste dag skal jeg bære
næsten for, lad hende sees, jeg skal da slæbe hende af Blæstet, og
at han jeg ikke, men jeg vil bære tænke paa hende, som et guld-
Vasen, for god for mig, der har skænket mig en kjærlig Erindring
med den Venlighed, hvormed hun altid har behandlet mig. — Næst
jeg tænker paa, hvad der har ligesom gjenom mit Hjerte. Denne Tid, og
jeg saa Læse, hvad jeg har skrevet, saa seer det bære saerligt, men
skrive kan jeg ikke, lad det om staa, det vil jeg bære de enkelte Ting
færdig til min Mødetag, og saa Blæstet i næste, maal, tegne,
ferdigt dig. Dit Hjerte, og du skal glæmme hende og Alt, hvad du
kan ønske — men jeg kan, nei! saameget er mig Mæleket ikke. Lad
Tiden gaa, den vil klare ogsaa mine Læse sager, naar den bære ikke
spiltes med Grubleriet, det langste Mennesker er en bære kant,
naar vi end Enden store tilbage. Skal jeg ikke bære mange, det
hæderige Mennesker, lad mig, nogle Gæst af dem, jeg vil snart træffe
den, der vil dele Livet med mig, naar jeg mere moden, kan bære
hende paa Blæstet. Men Læsegheden bære man heller ikke lade
gaa færdig, det er jeg altid, og jeg kan tænke mig mit hele Liv
spillet, blot færdig jeg ikke har Mad og Kraft til at bære det hel
Næst. Dikket, jeg kommer altid det til tilbage: at jeg er en ung Styg-
pen, saavel for mig selv som i min Opførsel blandt Andre.